

 SAGA
EGMONT

KOLMIKKO ULLAKKO- JAHDISSA

KARI
VAIJÄRVI

Kari Vaijärvi

Kolmikko ullakkojahdissa

SAGA Egmont

Kolmikko ullakkojahdissa

Cover image: Shutterstock
Copyright © 2008, 2021 Kari Vaijärvi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726897968

1st ebook edition
Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

1. Luku

Salaperäinen perintö

Sumo murahti hiljaa, ja Valtteri nosti katseensa leikekirjasta. Bulldoggia ei päässyt yllättämään, ja niinpä poika tiesi tarkalleen, milloin Ville pujahti sisään.

Kolmikkokoloa oli siistitty viime seikkailun jälkeen. Pöytää toimittavan ison pakkilaatikon päälle oli pantu oikein kunnan kukallinen pöytäliina. Poikien estetyistä huolimatta Villen äiti oli saanut tuputettua sen antamaan vähän kodikkuutta. Vaikka ulkona oli valoisa, pojat olivat tilkinneet kolonsa niin hyvin, että pattereilla toimivaa lamppua tarvitsi yhä edelleen. Silti Kolmikkokolon nurkissa oli mukavan varjoisa, kun piti pohtia hämäriä tapahtumia.

Ville läjäytti lattialle harjoituskassinsa ja vilkaisi leikekirjaa.

- Ajan tasalla, vai? hän kysäisi, kun näki sakset ja liiman.

- Panin jutut järjestykseen, Valtteri sanoi. - Viimeisen seikkailun kuvat olivat väärässä paikassa. Katso nyt vielä tätä Pyhän Grigoriuksen ristiä. Värikuvassa tuo kultainen kruunu on tosi hyvän näköinen!

Molemmat hiljentyivät hetkeksi muistelemaan edellistä seikkailua, joka oli ristitty Kultajahdiksi. Varkaat oli saatu kiinni vasta raja-asemalla ihan viime tinkaan.

- Tässä on irrallaan enää se Leenan ja Marjaanan antama juttu ullakkovarkauksista. Mutta eihän sitä voi vielä liimata, kun me ei olla selvitetty asiaa! Valtteri sanoi sitten.

- Ei niin, eikä varmaan ehditä kovin paljon sen kanssa touhutakaan, Ville arveli. - Koulu vie aikansa, vaikka me ollaankin älykkäitä ja hyvämuistisia.

- Tämä on kuitenkin mielenkiintoinen juttu, Valtteri jatkoi. - Näitä häviämisiä on tapahtunut aika laajalla alueella, ja asialla on ollut ammattimies. Vanhaa tavaraa on kadonnut joka kerran vähäisen. Aina ei ole edes heti huomattu asiaa. Ja katsos tätä!

Valtteri nappasi muovitaskusta pari pikku-uutista. Ville silmäili ne nopeasti läpi. Ilmeisesti joku kaupustelija oli käynyt myös Porvoon ympäristössä. Toisissa paikoissa hän oli esiintynyt paloturvallisuusasiantuntijana ja tarkistanut muun muassa ullakot, toisissa paikoissa taas esitellyt joitakin uusia turvallisuusvempaimia ja palohälyttimiä. Ei ollut varmaa, oliko kysymyksessä sama mies. Myöhemmin taloista oli kuitenkin hävinnyt joitakin esineitä, kun väki oli ollut poissa.

- Ensin tarkistetaan onko paikalla mitään mielenkiintoista. Sitten hoidetaan hommat, Ville innostui. - Ei tuo viimeinen paikka ole kaukana Porvoosta.

- Niinpä! Valtteri sanoi merkitsevästi. - Pidetään asiaa silmällä!

- Muuta ei varmaan voidakaan. Muista Pallosusien tilanne! Ville tähdensi.

Sarjat olivat taas alkaneet, ja Pallosudet olivat alkulohkossa omituisessa seurassa. Neljän seuran kesken kisattiin, ja joukkueista yksi oli selvä heittopussi, ja kolme ihan tasavahvaa. Kun vain paras pisteiden saa- listaja pääsi seuraavalle tasolle, jokainen matsi oli äärimmäisen tärkeä. Onneksi Pallosusien kaikki vanhat pelaajat olivat kunnossa, eikä ainakaan heidän tietäkseen kukaan ollut muuttanut pois paikkakunnalta. Siinä mielessä hommat olivat hyvin hanskassa.

Huonommin oli Pallosusien tyttöjen kohdalla. He saisivat ehkä juuri ja juuri kasaan joukkueen, mutta sitten ei ollut vaihtoväkeä lainkaan. Marjaana oli kiu-kuisesti pukahtanut, ettei heistä tainnut olla kuin poikien sparraajiksi ja huutosakiksi.

- Joku tytöistä kelpaisi ehkä meillekin vaihtariksi, Valtteri sanoi varovaisesti.

Ville vilkaisi nopeasti kaveriaan. Marjaana ja Leena olivat kyllä tosi reippaita mimmejä, mutta mukaan Pallosusiin? Sitä ei porukka noin vain nielisi.

- Enpä tiedä, Ville sanoi viivytellen. - Mitähän muut sanoisivat? Onkohan missään muualla sellaisia seka-joukkueita?

- Paremminkin naiset pärjää maaotteluissa kuin miehet, Valtteri summasi. - Mutta ehkä on parempi, että tytöt opettavat meille melontaa...

Molemmat purskahtivat hihitykseen. Edellinen seikkailu oli alkanut hiukan nolosti, kun pojat olivat yrittäneet esiintyä tottuneina melan käsittelijöinä. Siinä oli kyllä veteen molskahtaminen tosi lähellä. Marjaana ja Leena taas olivat harrastaneet melontaa pitempään. Järkevää kyllä he eivät nauraneet poikien kömmähdyksille, vaan opastivat kärsivällisesti tekniikkaa. Ja jos he eivät olisi lähteneet vesille ja oikeaan suuntaan, ryöstäjät olisivat saaneet tehdä putsauksensa ihan rauhassa.

Valtteri yskäisi ja köhi kurkkuaan. Ville vilkaisi kaveriaan. Jotain oli nyt tulossa.

- Vielä yksi jännä homma, Valtteri sanoi salaperäisesti.
- Sekin voi muuttaa kuule tilannetta.

- Älä vain sano, että me voitaisiin mennä pelaamaan tyttöjen joukkueeseen! Olisihan varsinainen sekajengi sitten, Ville virnuili.

- Isä on saanut perinnön, toinen ilmoitti.